



INKERIN

K I R K K O

2/102/2017

Rippikoulutyötä yli
200 vuotta

Luterilainen opetus
mullisti elämäni

Minun
rippikouluni



Rippikoulu - luterilaisen kirkon helmi



Kuva Kristina Gainova

Opettakaamme lapsillenne ja puhukaa niistä, olittepa kotona tai matkalla, makuulla tai jalkeilla.

INKERIN

KIRKKO

2/102/2017



Inkerin kirkko on perustettu v. 1611. Uudelleen se rekisteröitiin v. 1992 nimellä "Inkerin evankelis-luterilainen kirkko Venäjällä". Kirkkoa johtaa piispa. Keskuskanslia sijaitsee Pietarissa.

Rovastikuntia on seitsemän: Länsi-Inkerin, Pietarin, Karjalan, Moskovin, Volgan, Uralin sekä Siperian rovastikunta. Seurakuntia on yhteensä koko Venäjän federaation alueella, Viron rajalta Baikalin rannoille saakka, noin 80.

Inkerin Kirkko -lehti perustettiin joulukuussa 1991. Lehti ilmestyy suomen- ja venäjänkielisenä versiona. Suomenkielinen Inkerin Kirkko välittää tietoa kirkon nykypäivästä Suomessa asuville inkeriläisille sekä suomalaisille seurakunnille, järjestöille ja yksityisille tukijoille.

www.inkerinkirkko.fi
www.elci.ru

Tässä numerossa:

- | | | | |
|----|--|----|---------------------------------|
| 3 | Pääkirjoitus | 18 | Rippikoulutyötä yli 200 vuotta |
| 4 | Luterilainen opetus mullisti elämäni | 21 | Mediakyselyn tuloksia |
| 6 | Inkerin kirkon ja seurakuntien uutisia | 22 | Tiedote Venäjälle matkustaville |
| 12 | Minun rippikouluni | 23 | Fiktiivinen rippikoulu |
| 14 | Opettava kirkko | 24 | Konfirmaatio vaikutti elämään |
| 16 | Rippikoulu käynnisti prosessin | | |

Kirkko kasvattaa Kristuksen todistajia

Pietarissa vietettiin hiljattain ”Museoitien yötä”. Yhtenä päivänä vuodessa kaikki museot ovat ilmaisia ja auki puoliyöhön asti. Tämä päivä haastaa myös kaupungissa sijaitsevia kirkkoja olemaan avoinna ja ottamaan vastaan väsyneitä ohikulkijoita. Pyhän Marian kirkossa kävijöitä oli 2500-3000. Seurakunta otti heidät avoimesti vastaan jakamalla tilaisuudessa tietoa, rukoilemalla ihmisten puolesta ja musisoimalla, toisin sanoen palvelemalla kaikilla keinoilla. On hyvin tärkeää, että ihmiset tulevat tietämään, mikä on luterilainen kirkko, sen oppi ja käytäntö.

Kristuksen opetus, jota apostolit sitten käytännössä toteuttivat, on tehdä *pyhät täysin valmiiksi palveluksen työhön, Kristuksen ruumiin rakentamiseen* (Ef. 4:12). On elintärkeää, että me kaikki oppisimme yleiseen pappeuteen. Meidän hallussamme on valtava voimavara; lahjakkaita ihmisiä, jotka tarvitsevat vain koulutusta ja kutsun työhön rakkaudessa palvelemaan Kristusta ja ihmisiä.

Herra jätti meille esimerkin pitäen opetuslapsikoulua. Apostolit tekivät samoin ja mekin jatkamme sitä. Valmistamme seurakuntalaisia vapaaehtoistyöhön, että me totuutta noudattaen rakkaudessa kaikin tavoin kasvaisimme Häneen, joka on pää, Kristus, - - - *josta koko ruumis, yhteen liitettyä - - - kasvaa rakentuakseen rakkaudessa sen voiman määrän mukaan, mikä kullakin osalla on* (Ef. 4:16). Seurakunnan voima on Kristuksen opetuksen mukaan valistetuissa maallikoissa, jotka oman paimenen ohjauksessa toimivat ja palvelevat sekä seurakuntaa että kaikkia ihmisiä, jotka ovat lähellä tai kaukana seurakunnasta.

Hyvin tärkeä työmuoto seurakunnassa on rippikoulu. Parhaimmassa tapauksessa se on sulatusuuni, josta

saamme tulesa puhdistettua kultaa. Inkerissä vielä tänäkin päivänä muistellaan Jalmari Laurikkalan rippikouluja, jotka olivat sanan ja hengen täyttämiä. Se Kristuksen oppi ja uskon rakkaus kantoi läpi koko elämän ja herätti nuoria uskoon, vastuulliseen elämiseen ja todistamiseen. Vielä Laurikkalan kuoltuakin hänen opetuksensa vaikutti. Itse en koskaan nähnyt Laurikkalaa, mutta äiti paljon kertoi hänestä ja vakuutti, mikä hengen ja totuuden, Jumalan mies hän oli.

Laurikkalan opetuslapset kantoivat uskon hedelmää lapsilleen ja lastenlapsilleen. Siksi Inkerin kirkko, joka oli tuomittu kuolemaan, elää ja haluaa jatkaa sitä Jumalan työtä, pitää yllä Kristuksen oppia, joka herättää uskoa ja nostaa meidät kuolleista Jumalan armosta.

Inkerin kirkon strategia on kasvattaa seurakuntalaisia olemaan Kristuksen todistajia maailman ääriin saakka, erityisesti Venäjällä. Tätä työtä emme tee me, vaan Pyhä Henki, joka on meissä, koska olemme Jumalan lapsia.

Ja teidät, jotka olitte kuolleet rikoksiinne ja lihanne ympärileikkaamattomuuteen, teidät hän teki eläviksi yhdessä hänen kanssaan, antaen meille anteeksi kaikki rikokset (Kol. 2:13). Tämä käsittämätön rakkaus johtakoon meitä kiitollisuuteen, rakkaudessa kasvamaan Herran työhön, joka on meitä lähellä, meidän ympärillämme.

Tule, Pyhä Henki, Kristusta meille kirkastamaan!



Luterilainen OPETUS MULLISTI ELÄMÄN

Vankileireistään ja hiilikaivoksistaan tutusta Vorkutasta löytyy mies, joka internetin välityksellä sai luterilaista opetusta ja halusi tulla konfirmoiduksi. Aleksandr Silin on kotikaupunkinsa ainoita luterilaisia.

Olen kotoisin Kirgisiasta, jonne bolshevikit lähettivät isänpuoleiset isovanhempaini Orenburgin alueelta, Buguruslanista. Äidin äitini muutti 1970-luvulla Kirgisiasta Altain alueelta pakoon Siperian huonoa ilmastoa.

Vorkutaan päädyimme Neuvostoliiton hajottua, kun Kirgisiassa alkoi kansallissota. Äidin siskon mies tapettiin, samoin isän ystävä ja perhettämme kohtaan oli provokaatioita. Jouduimme pakenemaan salaa, ensin Uzbekistaniin ja sieltä Moskovaan, missä saimme pakolaistasutuksen.

Isäni oli ollut 1970-luvulla töissä kaivoksilla Vorkutassa ja suuntasimme sinne 1994. Kuusi vuotta muuton jälkeen, ollessani 14-vuotias, isä kuoli. Niihin aikoihin sisareni meni naimisiin ja muutti muualle, eikä isoveljenikään pystynyt tukemaan minua ja äitiäni. Elimme hyvin niukasti. Menin töihin heti koulun jälkeen ja syksyllä 2003 lähdin opiskelemaan sähköasentajaksi.

Jumala kutsuu parannukseen

Olin alkanut miettiä, että minun pitäisi tehdä parannus. Jumalasta olin kuullut aina, sillä mummoni oli baptisti. Veljestäni oli tullut baptisti 16-vuotiaana, mutta poliittiset käänteet, pako Venäjälle ja siihen liittyneet vastoinkäymiset mursivat hänen uskonsa. Hänestä tuli aggressiivinen ja hän alkoi juoda. Katsoin häntä, enkä halunnut uskovaiseksi, jotta mikäli olisin luopunut uskosta, en olisi tullut veljeä pahemmaksi.

Mutta ajatus siitä, että minun on palveltava Jumalaa vain vahvistui. Aloin lukea Raamattua ja tehdä muistiinpanoja. Viereisessä rappukäytävässä asui vanha nainen, jonka luona helluntailaiset ko-

koontuivat. Kerran, kun kiirehdin jalkapalloharjoituksiin, hän pysäytti minut ja alkoi kertoa Jumalasta. Kuuntelin koheteliaisuudesta. Jonkin ajan kuluttua eräs toinen helluntailainen pyysi saattamaan hänet kotiin ja matkalla todisti Jumalasta.

Sitten tutustuin helluntaikirkon diakoniin ja pyysin häntä selittämään muutamia minulle epäselviä kohtia Raamatusta. Keskustelun jatkuessa hän osoitti, että olen syntinen ja minun tulisi tehdä parannus. Enää en voinut panna vastaan. Seuraavana sunnuntaina, joulukuussa 2002, lähdin helluntailaisten kokoukseen, ripittäydyin pastorille ja kokouksen lopussa kerroin julkisesti halustani olla kristitty. Puolen vuoden päästä minut kastettiin, olin silloin 16-vuotias.

Nettisuhteesta naimisiin

Valmistuttuani ammattikoulusta lähdin töihin rautateille ja työn ohessa aloin opiskella autonasentajaksi. Koulutuksen loputtua menin Moskovaan, teologiseen instituuttiin, josta valmistuin 2008 teologian kandidaatiksi.

Palasin Vorkutaan, jossa tutustuin helluntaipastorin ehdotuksesta tulevaan puolisooni. Asiaa vaikeutti se, että Aleksandra työskenteli silloin - Syktyvkarin yliopistosta valmistumisensa jälkeen - Nizhni Novgorodissa ja välillämme oli 2000 kilometriä. Nettisuhteemme jatkui puhelimitse ja kirjeitse.

Sitten lähdin armeijaan. Muutaman kuukauden kuluttua kosin **Aleksandraa** pastorin välityksellä puhelimitse. Miettimisajan jälkeen hän suostui vaimokseeni. Kasvotusten tapasimme vasta varusmiespalvelukseni jälkeen ja kuukauden päästä, 26. joulukuuta 2009, menimme naimisiin. Syksyllä 2010 syntyi poikamme **Bogdan**.

Kohtalokas tutustuminen

Olimme Vorkutan helluntaiseurakunnan jäseniä. Minä olin aika vakuuttunut siitä, että koko totuus on Venäjän evankelikaalisilla kristityillä. Sattumoisin, kuten silloin sen koin, tutustuin vuonna 2011 virtuaalisesti Inkerin kirkon pastoriin, **Dmitri Rozetiin**. Se muutti elämäni täysin.

Ollessani aiemmin armeijan pikakommennuksella Viipurissa olin tutustunut kolmeen upseeriin, jotka olivat keskenään ystäviä. Todistin heille Jumalasta, kerroin itsestäni ja kristinuskosta. Ystävystyimme ja he kevensivät mahdollisuuksiensa mukaan palvelustani kutsumalla minua koteihinsa, ruokkimalla, järjestämällä käyntejä kirjastoon ja esittelemällä Viipuria. Taistelukoulutuksen jälkeen minut siirrettiin suurelle alukselle.

Upseeriystäväni **Mihail** ja **Aleksei Markovski** sekä **Denis Rudetski** menivät kasteelle. Markovskeista tuli baptisteja ja Rudetskista helluntailainen. Jonkun ajan kuluttua Mihail Markovski tutustui Dmitri Rozetiin. Ja kun Mihail kahden vuoden kuluttua tuli käymään meillä Vorkutassa, hän kehotti minuakin tutustumaan Rozetiin.

Seuraavat kaksi vuotta pidimme vaimoni kanssa Dmitri Rozetiin tiiviisti yhteyttä netin välityksellä. Tutkimme yksityiskohtaisesti Raamattuun liittyvää kirjallisuutta, Jumalan kutsua, pelastusta, uskoa, kastetta, ehtoollista, kirkkoa, etiikkaa ja palvelemista. Pohdimme puolisoimme kanssa pitkään kaikkea sitä, mitä kuulumme Dmitrilta. Kyselimme häneltä asioita toistamiseen ja väittelimme hänen kanssaan, kunnes myönnyimme ymmärtäen, ettemme voi olla eri mieltä Raamatun kanssa.



Uusi suunta elämälle

Vuonna 2013 ymmärsimme puolisoni kanssa, ettemme voi olla enää ei-luterilaisia. Helluntailaisena janosin tulla konfirmoiduksi, jotta joskus voisin liittyä luterilaiseen seurakuntaan. Dmitrin ehdotuksesta otimme yhteyttä Nizhni Novgorodissa palvelevaan Inkerin kirkon pastoriin, **Jaroslav Boitshenkoon**, kuvailimme hänelle tilannetta ja sovimme tapaamisesta.

Pitkän keskustelun jälkeen keväällä 2013 Jaroslav päätti konfirmoida meidät ja kastaa kaksivuotiaan poikamme. Olisin tietenkin mielelläni käynyt rippikoulutunneilla, sillä se olisi ollut elävä yhteys toisiin kristittyihin, joiden kanssa kuljetaan samaa matkaa.

Perheemme oli Vorkutan ensimmäisiä luterilaisia. Vuoden päästä, meidän tavoin analysoituaan luterilaista oppia, myös anoppini vakuuttui siitä, että luterilainen usko vastaa eniten Kirjoituksia. Hänen polkunsä oli samanlainen: matka Nizhni Novgorodiin, keskustelu Jaroslavin kanssa ja konfirmaatio.

Yhteys hengellisesti vahvaan, vakaukselliseen luterilaisuuteen ja Raamatun tutkiminen antoivat meidän elämällemme uuden suunnan. Olin valmistunut evankelisten kristittyjen instituutista ja saarnasin omassa seurakunnassani - en voinut edes kuvitella, että elämämme muuttuisi näin radikaalisti. Siksi

olen vakuuttunut, että rippikoulutuntien vaikutus voi olla valtava.

Käsitykseni Jumalasta ei muuttunut konfirmaation jälkeen. Sen sijaan käsitys itsestäni, kirkosta ja roolistani siinä on muuttunut. Ymmärrän entistä enemmän, kuinka paljon olen velkaa kirkolle, että edustamme Kristusta ja Kirkkoa muille ihmisille. Meidän on tultava Kristuksen kaltaisiksi; tulee olla nöyriä ja palvella lähimmäisiämme.

Välirikko helluntailaisiin

Kaiken, minkä olimme käsitelleet puolisoni kanssa, julistin myös saarnoissani. Tämä aiheutti eripuraa seurakunnassa, mikä tuntui epäoikeudenmukaiselta, koska baptistit, helluntailaiset ja karismaatikot yhtyivät reformaatioon, tietävät Martti Lutherin ja kutsuvat itseään protestanteiksi. Oman seurakuntamme pappi korosti erityistä rakkauttaan Lutheriin ja oppiin uskonvanhurskaudesta, mutta suhtautui hyvin kielteisesti meidän luterilaisuuteemme ja konfirmaatioon.

Toisinaan sain kuulla, että luterilaiset ovat "normaaleja" kristittyjä, mutta helluntailaisten oppi on lähempänä Raamatua. Joiltakin baptisteilta kuulin syytteitä siitä, että luterilaiset ovat liian jumalanpalveluskeskeisiä ja että lapsikaste on väärin ja käsittämätöntä. Monet seurakuntamme jäsenet lakkasivat kokonaan tervehtimästä meitä. Minulla on hyvät välit vain Uhtassa asuvaan hel-

"Ellei Vorkutaan perusteta Inkerin kirkon seurakuntaa, haluaisimme muuttaa johonkin, jossa perheellämme on seurakuntayhteys ja jossa voisimme palvella kirkkoa omilla resursseillamme", sanoo Teologisessa Instituutissa etäopiskeleva 30-vuotias Aleksandr Silin.

luntailaiseen työtoveriini ja ystävääni, jonka kanssa opiskelimme Moskovassa teologiaa.

Iloa teologian opiskelusta

Tällä hetkellä asumme Vorkutassa. Puolisoni työskentelee sosiaalityöntekijänä, minä olen töissä kaivoksella seitsemättä vuotta. Työn ohessa opiskelen kaivosalan ammattikoulussa Vorkutassa sekä Inkerin kirkon Teologisessa Instituutissa.

Raamatun ja Tunnustuskirjojen mukaan kirkon palvelijalla pitää olla koulutus ja kutsu. Jotta voisin palvella Vorkutan luterilaista ryhmää, julistaa Sanaa ja toimittaa sakramenteja, opiskelen suurella nautinnolla Instituutissa. Mahdollisuus syventyä systemaattisesti luterilaiseen oppiin, Raamatun alkukielisiin ja Raamatun ymmärtämiseen sai minut innostumaan siitä.

*Teksti: Aleksandr Silin/KP/
suom. Liliann Keskinen
Kuva: Aleksandra Silina*

Inkerin kirkon uutisia

KIRKKOHALLITUKSEN

PÄÄTÖKSIÄ

17.03.2017

- Nimitetään diakoniaosaston johtajaksi **Galina Vinogradova** 16.3. alkaen ja sihteeriksi **Natalja Glinina**.
- Hyväksytään Mujejärven seurakunnan kirkkoherraksi **Vladimir Jakushov** 2 vuodeksi 17.3. alkaen.
- Hyväksytään Tsheboksaryn Pyhän Luukkaan seurakunnan kirkkoherraksi **Konstantin Subbotin** 5 vuodeksi 17.3. alkaen.
- Siunataan katekeetaksi **Aleksandr Silin** (Vorkuta).
- Vihitään diakoniksi **Vladimir Bitkin** (Kolppana).
- Vihitään pastoriksi **Valeri Stepanov** (Omsk).
- Vihitään pastoriksi **Pavel Ananjev** (Segezha).
- Vihitään pastoriksi **Sergei Shilovski** (Siperian rovastikunta).
- Vihitään pastoriksi **Jukka Niemelä** (Pietarin Pyhän Marian seurakunta).
- Myönnetään Kazanin kirkon pihatöihin miljoona ruplaa.

Toivotamme lämpimästi ONNEA JA SIUNAUSTA!

Inkerin kirkon juristi **Tujana Petushkejeva** ja **Eduard Jantsanov** solmivat avioliiton 28.04. Pietarissa.

Maria Savitskaja ja Inkerin kirkon pääsihteeri, Pyhän Marian seurakunnan kirkkoherra **Mihail Ivanov** solmivat avioliiton 29.04. Pietarissa.

Pastori **Juha Saari** vietti 50-vuotisjuhlaansa 28.05. Lahdessa.



Mistä tunnet **sä ystävän?**

Turun Kirkkopäivien yhteydessä 20. toukokuuta pidetty ystävyysseurakuntatyön seminaari oli saanut nimekseen "Muutoksen tuulet - mistä tunnet sä ystävän?". Ystävyystään Suomen ev.lut. seurakuntien kanssa pohtivat Unkarin, Viron ja Inkerin ev.lut. kirkot.

Kirkkoherra **Csaba Baranyany** ja ulkoasiain sihteeri **Klara Balicza** Unkarista nostivat esiin herätysliikkeiden annin ja korostivat joustavuuden sekä vastuullisuuden tärkeyttä toiminnassa. Viron kirkkoa edusta-

nut yliopistonlehtori **Kaido Soom** painotti toinen toisiltaan oppimista.

Rovastikuntakoordinaattori **Jukka Paananen** Inkerin kirkosta toivoi toimintaan herätysliikkeiden panosta ja nuoria mukaan. Inkerin kirkon suomenkielisestä viestinnästä vastaava **Kristiina Paananen** toi esiin suomalaisen median mustavalkoisen asenteen Venäjää kohtaan, sen vaikutukset kirkkoon ja kehotti kuulijoita mediakriittisyyteen.

Unkarin ja Inkerin kirkkoja yhdistää monikansallisuus, joka on sekä

rikkaus että aiheuttaa joskus jännitteitä. Seminaarissa muistutettiin, ettei kirkosta saisi tulla minkään kansallisuuden pesäkettä, sillä kirkko on universaali ja kutsuttu julistamaan evankeliumia kaikille kansoille.

Kristiina Paananen

Sisarkirkolle uusi piispa

Omskissa asetettiin 23. huhtikuuta virkaan uusi evankelis-luterilaisen kirkon (ELKRAS) piispa, **Aleksander Schaiermann**. Kyseessä on Inkerin kirkon sisarkirkko Venäjällä Uralin, Siperian ja kaukoidän alueella. Monilla kirkon jäsenillä on saksalaisia juuria, mutta kirkossa toimitaan yhä enemmän venäjän

kielellä.

Schaiermann toimi ennen piispaksi valintaansa viimeksi Pietarin alueella rovastina ja seurakuntatyössä. Hän on kotoisin Omskin alueelta, joten hänen valintaansa voidaan pitää muutoksena; yleensä piispa on ollut saksalainen. Inkerin kirkon onnittelut ja tervehdyksen juhlaan toi Siperian rovastikunnan lääninrovasti **Ville Melanen**.

Ville Melanen



Piispa Aarre Kuukauppi osallistui 25. toukokuuta Oslon Luterilaisen kirkon piispan Torkild Masvien virkaan vihkimiseen.



Piispa Aarre Kuukauppi sai kiitosta tunnustusten välisten suhteiden vahvistamisesta.

Rukousaamiainen Pietarissa

Pietarissa järjestettiin 22. maaliskuuta kahdeksatta kertaa rukousaamiainen, joka tänä vuonna oli omistettu reformaation merkivuodelle. Tilaisuudessa luovutettiin kunniakirja Inkerin kirkon piispalle, **Aarre Kuukaupille**, tunnustusten välisten suhteiden vahvistamisesta. Inkerin kirkkoa edusti myös Länsi-Inkerin rovastikunnan lääninrovasti **Pavel Krylov**, jonka esitelmän aiheena oli ”Inkerin kirkko - venäläinen kirkko skandinaavisella perinnöllä”.

Ik:n viestintä

Missiota ja musaa **nuorten voimin**

Missiomusalinjalla Kauniaisissa opiskelevat nuoret viettivät maaliskuuhun vaihteessa kaksi viikkoa Venäjällä ja esiintyivät leireillä, nuortenilloissa ja jumalanpalveluksissa Keltossa, Taitsessa sekä Pietarissa Pyhän Annan ja Pyhän Marian kirkoissa. ”Varjele”-nimiseen yhtyeeseen kuuluvat **Suvi Janatuinen, Pekka Sormunen, Roosa Hassel, Jarno Ketola ja Daniela Ahl**.

– Kelton seminaarista pyydettiin vuosittain lähettämään nuorten musiikkiryhmä tänne, kertoo kurssin opettaja **Mikko Nikula**.

Nuorista oli puhuttelevaa kokea konkreettisella tavalla Jumalan huolenpitoa ja johdatusta. Myös ennakkoluulot saivat tuuletusta. Missiomusalinjalaiset suitsuttavat venäläisten ystävällisyyttä ja iloisuutta. He kehottavat suomalaisia rohkeasti tutus-

tumaan naapurimaahansa ja sen erilaiseen, rikkaaseen kulttuuriin.

Reissu muutti lisäksi nuorten asennetta lähetystyöhön. Kaikki viisi pohtivat omaa paikkaansa ja sanovat haluavansa osallistua Jumalan valtakunnan työhön tavalla tai toisella, kotimaassa tai ulkomailla.

Kristiina Paananen

Missiomusalinjan Varjele-yhtye esitti mm. Pyhän Marian kirkossa tuttuja ja uudempiä gospelkappaleita suomeksi, englanniksi sekä venäjäksi.



Idäntyö yhdisti ERI SUKUPOLVIA

Idäntöön päivillä Ryttylässä 24.-26. maaliskuuta eri lähetysjärjestöjä edustaneet suomalaisnuoret yhdessä Inkerin kirkon nuorten kanssa toivat päiville raikkaan tuulahduksen ja vakuuttivat siitä, että idäntyö jatkuu.

Inkerin kirkon piispa **Aarre Kuukauppi** mukaan Inkerin kirkon strategia on hyvin yksinkertainen: kouluttaa Raamatun avulla seurakuntalaisia, jotta he lähtisivät toteuttamaan Jeesuksen lähetyksensä. "Eräälle pariskunnalle syntyi vakavasti sairas lapsi. Kun lapsen puolesta rukouttiin, hän parani kolmessa päivässä. Nyt isä ja äiti käyvät kirkossa ja kiittävät Jumalaa", piispa kertoi evankeliumin vaikutuksesta.

Lähetysjohtaja **Jevgeni Raskatov** tiivisti Inkerin kirkon lähetystyön kolmeen

sanaan: informaatio, konfirmaatio ja ordinaatio (tässä yhteydessä tarkoittaa liittämistä, seurakuntalaisten sitouttamista kirkkoon ja johonkin palvelutehtävään). Raskatovin esitys osoitti, että lähetystyö ei ole jäänyt Inkerin kirkossa irralliseksi työmuodoksi, vaan kytkeytyy läheisesti viestintään sekä lapsi- ja nuorisotyöhön.

Inkerin kirkon koordinaattori **Jukka Paananen** penäsi suomalaisilta nykyistä raittiimpaa asennetta Venäjää kohtaan, sillä suomalaisten käsitys naapurimaansa asioista on usein liian mustavalkoinen. Paananen myös kehotti idäntötyöhön osallistuvia suomalaisia keskittymään varsinaiseen tehtäväänsä, evankeliumiin, ja välttä-

mään Venäjän matkoillaan ottamasta kantaa maan politiikkaan. Viime kesänä paljon kohua aiheuttanut Venäjän uusi uskontolaki on osa terrorismin vastaista lakikokoelmaa, jonka tarkoitus on suitsia terrorismia, eikä rajoittaa kristinuskoa, Paananen painotti.

Inkerin kirkon suomenkielisestä viestinnästä vastaava **Kristiina Paananen** harmitteli, miten uskontolaista uutisoitiin Suomen kristillisessä mediassa kesällä virheellisesti väittäen, että Venäjällä ovat ovet sulkeutumassa evankeliumille. Paananen totesi, että viestinnässä tulisi olla tilannetajua. On myös kunnioitettava kaikkia ihmisiä ja puhuttava aina totta. Lopuksi hän kehotti idäntöä tekeviä iloitsemaan siitä, että Venäjällä on edelleen vapaus julistaa evankeliumia.

Ik:n viestintä

Luterilaiset kirkot

Namibiassa



Inkerin kirkon edustaja, vikaari Olav Pantshu tapasi LML:n uudeksi presidentiksi valitun Nigerian luterilaisen kirkon arkkipiispan, Musa Panti Filibusin.

Namibian pääkaupungissa Windhoekissa oli 10.-16. toukokuuta joka kuudes vuosi järjestettävä Luterilaisen maailmanliiton (LML) yleiskokous. Teemoissa näkyi reformaation juhlavuosi: Pääteemana oli "Jumalan armon vapauttavat" ja alateemoina "pelastus – ei kauppatavaraa, luomakunta – ei kauppatavaraa, ihminen – ei kauppatavaraa".

Kokouksessa pohdittiin sosiaalista epäoikeudenmukaisuutta, köyhyyttä, eriarvoistumista ja köyhien maiden joutumista isojen yritysten hallintaan. Muita aiheita

olivat luonnonvarojen kuluttaminen, ihmiskunnan kestävä elämäntapa, ihmiskauppa ja kristittyjen vainot.

Yleiskokous otti kantaa Arabi-Palestiina -konfliktiin, Venezuelan kriisiin, kristittyjen ongelmiin islamilaisessa Indonesiassa sekä Etelä-Sudanin ja Syyrian ongelmiin. Kokouksessa korostettiin uskollisuutta uskonpuhdistuksen periaatteille ja arvioitiin viiden vuosisadan tuloksia.

Luterilainen maailmanliitto on perustettu vuonna 1947 ja siihen kuuluu 145 jäsenkirkkoa 98 maasta. Luterilaisia on tällä hetkellä yhteensä noin 75 miljoonaa koko maailmassa.

Olav Pantshu/suom. Liliann Keskinen

Uudet tilat vanhuksille

Taitsassa vihittiin juhlallisesti 25. toukokuuta vanhainkodin uudet, entistä suuremmat, valoisat ja viihtyisät tilat. Rakennuksessa on kahden hengen huoneita, joissa on oma suihku

ja wc. Vuodepaikkoja on 40. Hanketta ovat tukeneet Inkerin kirkon yhteistyökumppanit Norjasta.

Ik:n viestintä

Yhteyttä ja hengellistä ravintoa pappien seminaarissa

Piispa Aarre Kuukauppi vihki pappien seminaarin yhteydessä neljä uutta pappia ja yhden diakonin. Häntä avustivat lääninrovastit Olav Pantshu (Saratov) ja Valeri Antipov (Rzhev). Kuva Oksana Dyba

Noin 70 Inkerin kirkon pappia ja diakonia eri puolilta Venäjää osallistui 15.-19. toukokuuta reformaation merkkivuodelle omistettuun pappien seminaariin Keltossa. Käsiteltyjä aiheita olivat mm. Inkerin kirkon strategia, pastorin työ Raamatun valossa ja lähetystyö tänä päivänä. Kokouksessa tarkasteltiin myös lähetystyöhön liittyviä juridisia seikkoja.

Luentoja ja raamattutunteja pitivät omien pappien lisäksi pastorit **Leif Nummela** ja **Johan Candelin**. Tervehdyksensä toivat piispa **Tiit Salumäe** Virossa sekä Siperian luterilaisen kirkon piispa **Vsevolod Lytkin**.

Rovasti **Viktor Ivanov** ortodoksisesta Vladimirin kirkosta jakoi kokemuksiaan maallikoiden palvelutyöstä: "Palvelutehtävän ja lahjat sen toteuttamiseen antaa Kristus. Kun ihmisen jumalasuhde rakentuu uskonopetuksen kautta, hän voi ottaa vastuun hänelle uskotusta palvelutehtävästä."

Kokouksen yhteydessä olleeseen reformaation 500-vuotisjuhlaan osallistuivat kansainvälisen yhteistyöneuvoston johtaja **Juri Palamartshuk** sekä isä **Arshak Nazarjan** Armenian apostolisesta kirkosta. He korostivat, että uskontojenvälinen yhteistyö todistaa yhteis-

kunnalle ykseydestä sekä pyrkimyksestä rauhaan ja keskinäiseen rakentumiseen.

Piispa **Aarre Kuukauppi** toi esiin vastauspuheenvuorossaan, että kristilliset tunnustuskunnat tekevät tiiviisti yhteistyötä erityisesti perheinstituution säilyttämiseen ja vahvistamiseen liittyvissä kysymyksissä sekä toimivat lasten ja vanhus-ten hyvinvoinnin puolestapuhujina.

Yksi ilta oli henkilökohtaiselle rukouspalvelulle ja ripille, minkä aikana pastori **Igor Pokormjahon** johtama lauluyhtye Aunuksen seurakunnasta esitti hengellisiä lauluja. Yhteinen rukous oli: "Jumala, anna viisautta ja voimaa, että osaisimme oikein hyödyntää jo olemassaolevat mahdollisuutemme."

Papit olivat seminaarin antiin erittäin tyytyväisiä, minkä saattoi havaita hyvästä ilmapiiristäkin. Palautteissa toistui ilo toistensa tapaamisesta,



kokemuksien jakamisesta, hengellisestä rakentumisesta ja virkistymisestä. Keskinäistä yhteyttä pidettiin tärkeänä, sillä se edistää koko kirkon yhtenäisyyttä.

Kokous päättyi 19. toukokuuta jumalanpalvelukseen, jonka yhteydessä vihittiin papeiksi **Vitali Prasolov** (Shekino), **Pavel Ananjev** (Segezha), **Valeri Stepanin** (Omsk) ja **Sergei Shilovski** (Irkutsk). Diakoniksi vihittiin **Vladimir Bitkin** (Kolppana).

*Teksti: Oksana Dyba/
suom. Anu Mannermaa*

Voimaa ja virtaa seurakuntatyöhön

Keltossa alkoi toukokuun alussa nelivuotinen, pappien perheille suunnattu johtajuuskoulutus, jonka järjestävät Pastoral Leadership Institute International (PLII) yhdessä Teologisen Instituutin kanssa. Ensimmäisellä lähijaksolla opettivat PLII:n kansainvälinen johtaja **Scott F. Rische**, hänen vaimonsa **Lori Rische** sekä **Artis Eglitis**, PLII:n aluejohtaja Euroopassa.

Miten seurakunta voi tehdä lähetystyötä omassa ympäristössään? Kuinka innostaa passiivisia seurakuntalaisia seurakuntatyöhön? Mitä tehdä, kun vanhoista seurakuntalaisista on tullut mukavuudenhaluisia, eivätkä he halua ottaa vastaan uusia jäseniä? Seminaarissa pohdittiin myös oman itsensä ja kykyjensä rajoja, työnäkyä ja sitä, miten saavuttaa asetetut tavoitteet.

Suurin osa opetuksesta oli yhteistä, mutta parina päivänä

naiset ja miehet kokoontuivat erikseen. Yhteistä työskentelyä syvensi **Valeri Antipovin** ja **Natalia Antipovan** (Rhzev) pitämä avioliitto-opetus.

Seuraava lähijakso on toukokuussa 2018. Siihen saakka opiskelijoiden toivotaan pitävän yhteyttä toisiinsa, jakavan tavoitteitaan ja niiden toteutumista, pohtivan lähetysstrategiaansa sekä rukoilevan toistensa puolesta.

Lidia Gavriljuk/Susanna Melanen

Inkerin kirkon tuoreimmat uutiset

www.inkerinkirkko.fi

www.elci.ru

Facebookissa: Inkerin kirkko
(kaikille avoin sivu, ei vaadi rekisteröitymistä)



Saratovissa pidetyissä Inkerin ja Suomen ev.lut. kirkkojen välisissä neuvotteluissa korostui vahvasti eri kirkkokuntien välinen kunnioitus ja yhteistyö.

Sisarkirkkojen neuvotteluissa korostui **ekumenia**

Inkerin ja Suomen evankelis-luterilaisten kirkkojen yhteinen neuvottelukunta sai kokea ylenpalttista ystävällisyyttä ja vieraanvaraisuutta kokouksessaan 20.-24. huhtikuuta 2017 Saratovissa, Volgan rovastikunnassa. Suomen delegaatiota johti Mikkelin hiippakunnan piispa **Seppo Häkkinen** ja Inkerin kirkon delegaatiota piispa **Aarre Kuukauppi**.

Neuvottelujen teemana oli "Kirkko sairaalana - pyhien ja armahdettujen syntisten yhteisö".

Teologista keskustelua pohjustivat teemaan liittyvät esitelmät, jotka pitivät Kirkkohallituksen ulkoasiain osaston teologian ja ekumenian johtava asiantuntija, TT **Tomi Karttunen** sekä Inkerin kirkon pääsihteeri, Pyhän Marian seurakunnan kirkkoherra, TM **Mihail Ivanov**.

Kirkkojen ajankohtaisten kuulu-

misten osuudessa piispa Häkkinen mainitsi Suomessa yleisesti käynnissä olevan ja myös kirkkoa koskevan keskustelun uudesta avioliittolaista sekä eutanasiasta. Kirkon sisällä huolettavia asioita on laskeva jäsenmäärä ja vastaavasti iloa tuottaa rippikoulun käyneitten määrän nousu.

Piispa Kuukauppi kertoi Inkerin kirkon hyvistä suhteista viranomaisiin, mikä näkyy esimerkiksi yhteistyönä monissa sosiaalisissa projekteissa. Viime kesänä voimaan tullut uusi uskontolaki ei ole rajoittanut Inkerin kirkon työtä, mutta Suomessa asia on herättänyt epä tietoisuutta ja huolta, minkä johdosta Inkerin kirkossa valmistellaan aiheesta tietopakettia. Kuukauppi nosti esiin myös muutokset koulutuksessa. Inkerin kirkko painottaa tällä hetkellä yleistä pappetta, jota vahvistetaan kaikille

seurakuntalaisille tarjolla olevalla raamattukoulutuksella.

Yhteistä molemmissa kirkkoissa on tänä vuonna eri tavoin näkyvä reformaation merkkipäivä sekä ekumenian painottaminen. Piispa Häkkisen sanoin: "Luterilaisena oleminen ja ekumeenisuus eivät ole vaihtoehtoja tai vastakohtia, vaan saman uskon ilmentymiä". Yhteistä molemmille kirkkoille on myös yhteiskuntaa jakava keskustelu muukalaisista – Suomessa turvapaikanhakijoista, Venäjällä siirtotyöläisistä. Heidän parissaan tehtävässä työssä kirkkoilla olisi mahdollisuus keskenään jakaa kokemuksiaan ja tehdä yhteistyötä.

Neuvottelujen yhteyteen oli järjestetty useita tapaamisia aluehallinnon virkamiesten kanssa. Piispa Häkkinen totesi iloitsevänsä siitä, että kokous voi auttaa Inkerin kirkon verkostoituu-

mista ja vahvistaa sen identiteettiä luterilaisena kirkkona Venäjällä. Neuvottelukunnan kokouksen Saratovissa hän sanoi muistuttavan Suomen evankelis-luterilaiselle kirkolle siitä, että luterilainen kirkko voi toimia elinvoimaisena ja kasvavana, kutsumukselleen uskollisena kirkkona hyvinkin erilaisissa olosuhteissa.

– Meidän maamme elää onnellista aikaa, jolloin kirkko saa elää ja harjoittaa lähetystyötä vapaasti. Olemme mukana yhteiskunnan kehityksessä ja edistämme sitä kaikin tavoin, kirkolla on tärkeä rooli yhteiskunnan rakentamisessa, piispa Kuukauppi korosti ja jatkoi muistuttamalla, että luterilaisuus on aina kuulunut Venäjän historiaan ja Inkerin kirkko luterilaisena kirkkona on osa Venäjän historiaa.

PR-suhteista ja kansallisesta politiikasta vastaava ministeri **Sergei Zjuzin** piti merkityksellisenä, että neuvottelukunta kokoontui juuri Saratovissa; alueella on pitkät luterilaiset perinteet, sillä saksalaisia siirtolaisia saapui sinne lähes 300 vuotta sitten. Varakuvernööri **Igor Pivovarov** ilmaisi pitävänsä kansojen välistä yhteistyötä erittäin tärkeänä ja häntä ilahdutti suuresti tieto siitä, että Inkerin kirkolla on lämpimät suhteet ortodoksikirkon kanssa.

Neuvottelukunta vieraili viikonlopun aikana myös kaupungin ortodoksikirkkoissa ja tapasi Saratovin ja Volgan alueen metropoliitta **Longinin**. Ohjelmaan sisältyivät lisäksi käynnit saksalaistaustaisessa luterilaisessa (ELKRAS) sekä katolisessa seurakunnassa, jossa piispa Häkkistä pyydettiin lopuksi toimittamaan siunaus.

– Kirkkojen ei ole syytä eikä niiden tarvitse olla huolissaan itsestään ja organisaatiostaan. Niiden on oltava huolissaan ihmisistä, niistä, jotka elävät ilman evankeliumin ilosanomaa, ja niistä, jotka syystä tai toisesta tarvitsevat toisten tukea ja apua. Siksi yhdenkään kirkon ja seurakunnan ei tule käpertyä sisäänpäin, jäädä lukittujen ovien sisälle. Niiden tulee avautua maailmaan, sillä sinne ne on lähetetty. Kirkon tehtävä on elää uskosta ylösnousseeseen Kristukseen, julistaa rohkeasti evankeliumia Jeesuksesta ja palvella jokaista ihmistä rakkauden teoilla. Sellaisella kirkolla on tulevaisuus, Seppo Häkkinen päätti saarnansa Pyhän Johanneksen seurakunnan messussa sunnuntaina.

Kirkkojen välinen neuvottelukunta kokoontuu kahden vuoden välein vuorotellen Suomessa ja Venäjällä. Ensimmäistä kertaa Inkerin kirkon vuorolla neuvottelut järjestettiin Pietarin ulkopuolella. Seuraava neuvottelukunnan kokous pidetään Suomessa keväällä 2019.

Teksti ja kuvat: Kristiina Paananen



Neuvottelujen ohjelma sisälsi useita tutustumisia Saratovissa vaikuttavien tunnustuskuntien kirkkoihin.



Piispa Aarre Kuukauppi lahjoitti Saratovin alueen varakuvernöörille Igor Pivovaroville Inkerin kirkon julkaisuja.



Jumalanpalveluksessa saarnasi piispa Seppo Häkkinen (toinen vas.). Liturgeina palvelivat piispa Aarre Kuukauppi ja pääsihteeri Mihail Ivanov. Ehtoollisen jaossa piispa Kuukauppia avusti vikaari Olav Pantshu (vas.).

Minun Rippikouluni

Mikä oli syynä rippikoulun käymiseen? Mitä opiskelu antoi? Mikä merkitys konfirmaatiolla oli? Inkerin kirkon toiminnassa mukana olevat kertovat omista rippikoulukokemuksistaan.



Jekaterina Jeršova

Hatsina

Olin kesällä 2016 Keltossa rippileirillä. Se ei ollut pelkkä kesäleiri, vaan sisälsi myös opiskelua ja valmistautumisen rippikoulun loppukokeeseen sekä itse konfirmaatioon.

Sain ajatuksen leirille menosta tuttu-
jen kavereiden kautta, jotka olivat jo aikaisemmin olleet Keltossa. Leiri osoittautui iloiseksi ja erittäin tietopuoliseksi: pelasimme, juttelimme toistemme kanssa ja meille avautui asioita, jotka auttoivat ottamaan selvää uskonkysymyksistä sekä elämän ongelmista. Leirillä jokainen sai ystävän ja auttajan.

Minulle jäi leiristä erittäin valoisia muistoja. Löysin vastauksia moniin kysymyksiini - jopa sellaisiin, joiden olemassaoloa en edes aavistanut! Ajattelutapani muuttui.

Konfirmaatio ohjasi minua tärkeälle tielle: kulkemaan yhdessä Jumalan kanssa, josta tuli erottamaton osa elämäni. Olen erittäin kiitollinen tästä mahdollisuudesta. Voin epäroimattä suositella muillekin rippikoulun käymistä.



**Olav Pantshu - Volgan
lääninrovasti**

Saratov

Kävin rippikoulun vuonna 1997 pastori **Aleksandr Scheiermanin** (nykyään Uralin, Siperian ja Kaukoidän evankelis-luterilaisen kirkon piispa) johdolla ja hän konfirmoi minut Pyhän Marian seurakunnassa, Saratovissa.

Rippikoulun kävin, koska osallistuin aktiivisesti seurakuntaelämään ja halusin opiskella luterilaista tunnustusta. Rippikoulusta oli hyötyä sekä hengelliselle elämäläni että kirkossa palvelemiselle. Käsitykseni Jumalasta laajeni, ja pyrkimykseni oppia edelleen tuntemaan Jumalaa vahvistui uskon ja Raamatun opiskelun kautta.



Valeri Trusov

Kazan

Kävin viime vuonna Kazanissa rippikoulun, jota piti diakoni **Igor Kuznetsov**. Minut konfirmoivat kirkkoherra **Anatolij Pogasij** ja pastori **Anatolij Silantjev**.

Osallistuin rippikouluun, koska halusin syvempää suhdetta Jumalaan ja jotta voisin ymmärtää, mihin uskon, millainen on uskontunustukseni ja mitä luterilaisuus ylipäätään tarkoittaa.

Sain tietää, mihin uskon. Ymmärsin, miten tehdä parannus ja tulla Jumalan eteen. Suurin vastaus, jonka löysin Raamatusta ja rippikoulusta tiivistyy sanoihin: yksin Raamattu, yksin usko, yksin armo.

Suhtautumiseni Jumalaan muuttui aika lailla. Löysin syvemmän yhteyden Jeesukseen ja samalla jatkan sen etsimistä – ei ainoastaan kirkossa, vaan myös jokapäiväisessä elämässä. Ja se on ihanaa!

Kävin rippikoulun Pyhän Marian seurakunnassa, Pietaris-
sa. Viime syksystä tähän kevääseen kestäneet tunnit piti
kirkkoherra **Mihail Ivanov**. Minut konfirmoitiin Tokso-
von seurakunnan pääsiäisjuhlassa, jossa kirkkoherramme
Aleksei Uimanen piti jumalanpalveluksen.

Pääsyy käydä rippikoulu oli tietää enemmän luterilai-
sesta uskosta ja viime kädessä ymmärtää, mikä tunnus-
tuksista on minua lähimpänä.

Rippikoulutunnit laajensivat ja syvensivät tietojani
Jumalasta, Sanasta, kirkosta ja sen elämästä. Kaikkea on
vaikea pukea sanoiksi. Oppitunnit tekivät minuun valta-
van vaikutuksen. Odotin kovasti joka kerta tiistai-iltaa,
jolloin oppitunnit olivat. Halusin tietää ja omaksua mah-
dollisimman paljon ja kokea sitä hengellistä yhteyttä, jo-
ta oppitunneilla oli.

Luulen, että rippikoulun ja konfirmaation myötä ym-
märrykseni sai syvyyttä. Mutta ei pelkästään konfirmaa-
tio, vaan kaikki muutkin päivät antavat meille jotakin
uutta Jumala-suhteeseemme.



Jana Trombinskaja
- urkuri
Toksovo



Ville Melanen
- Siperian lääninrovasti
Krasnojarsk

Kävin rippikoulun Kangasniemen seura-
kunnan leirillä kesällä 1992 ja minut kon-
firmoitiin 12. heinäkuuta 1992 Kangasnie-
men kirkossa.

Tuohon aikaan Suomessa vielä mel-
kein kaikki 15-vuotiaat kävivät rippi-
koulun, mutta minua kiinnosti rippikou-
lu nimenomaan hengellisesti; olin aloit-
tanut 14-vuotiaana Raamatun lukemisen
päivittäin.

Rippikoulun käymisestä oli minulle
hyötyä hengellisten asioiden pohdinnas-
sa. Rippikoulu on kirkossa tärkeä työ-
muoto, johon kannattaa panostaa.



Helmi Jegorova
Petroskoi

Äitini oli rakentamassa ensimmäistä lu-
terilaista kirkkoa Petroskoihin. Hänellä
oli hyvin yksinkertainen usko ja hän ker-
toi meille lapsille sen, minkä itse ymmär-
si. Tiesimme, että on olemassa Jumala
ja helvetti sekä Jeesus, mutta emme ym-
märtäneet, mitä varten Jeesus tuli maan
päälle.

Opiskelin sairaanhoitajaksi. Olin
43-vuotias, kun eräs työtoverini, uskova
nainen, kysyi mitä ajattelen Jumalasta.
”En ole syntinen, en juo, en polta, enkä
kulje riennoissa”, vastasin. Sitten kuun-
telin kasetin siitä, minkä vuoksi Jeesus
ristiinnaulittiin. Tulin kotiin ja polvis-
tuin, tunsin itseni kaikkein syntisimmäk-
si ihmiseksi. Itkin ja rukoilin Jumalaa
antamaan minulle anteeksi ja armahta-
maan. Herra puhdisti minut omalla, py-

hällä verellään ja sain rauhan ja levon sydämeeni.

Olin 47-vuotias, kun äiti vuonna 1991 vihjasi, että olisi aika tulla konfir-
moiduksi. Menin heti pastori **Viktor Grinevitshin** luo, joka teki minulle
joitakin kysymyksiä. En käynyt rippikoulua, mutta tunsin silloin jo hyvin
Raamattua ja katekismuksen luin tietysti. Katekismus täytyy käydä läpi,
jotta ymmärtäisi, mitä varten käy kirkossa.

Konfirmaatio oli 26.5.1991. Meidät kaikki kutsuttiin alttarille, ja Herra
antoi minulle sellaisen ilon, rauhan ja levon sydämeeni! Siitä lähtien olen
käynyt kirkossa. Minulla on kaksi tytärtä ja kaksi tyttärenpoikaa. Meidän
äitien ja isoäitien tehtävänä on johdattaa lapsia ja lastenlapsia Jumalan luo.

*Teksti: Anna Antonenko, Kristiina Paananen
Suomennokset: Merja ja Kari Karjalainen,
Anitta Lepomaa, Liliann Keskinen,*



OPETTAVA *Kirkko*

Rippikouluopetus tarkoittaa seurakuntaelämän perustaa. Ilman selvyttä uskon perustasta ihminen voi elää hengellistä elämää, mutta hyvin rajoitetusti. Rippikoulu on seurakunnassa ja kirkossa kuin ponnahduslauta, josta mennään eteenpäin ja opitaan lisää, kuvailee Inkerin kirkon pääsihteeri ja Pietarin Pyhän Marian seurakunnan kirkkoherra Mihail Ivanov.

Miksi rippikouluopetus on tärkeää?

– Se on kaikille ajatteleville ja vakauksellisille seurakuntalaisille lähtölaulus vielä syvempään ja rikkaampaan seurakuntaelämään. Ilman opetusta usko alkaa vähitellen laimeta. Ihmisen pitää tietää, mihin hän uskoo. Me olemme opettava kirkko. Se on luterilaisen hen-

gellisyyden ja kirkon ominaispiirre. Tällä tavoin annamme ihmisille tietyt matkaeväät, joilla hän pärjää hengellisissä kriiseissä ja kiusauksissa, ja jotka pitävät hänet uskossa ja auttavat pysymään uskollisena yhteisölle.

Millainen merkitys konfirmaatiolla on hallinnollisesta näkökulmasta?

– Heti konfirmoinnin jälkeen ihminen voi halutessaan liittyä seurakunnan jäseneksi täyttämällä jäsenkaavakkeen, jolloin hänet lisätään seurakunnan jäsenluetteloihin. Hän voi ruveta maksamaan jäsenmaksuja, saa äänestää seurakuntavaaleissa ja voi tulla valituksi seurakuntaneuvostoon tai -valtuustoon. Hänet voidaan myös lähettää opiskelemaan kirkkomme Teologiseen Instituuttiin.

Ovatko konfirmaatio ja ehtoollinen sidoksissa toisiinsa?

– Kyllä ovat. Mutta meillä on sellaisen perinne, että jos rippikoululainen

ymmärtää, mikä ehtoollinen on ja uskoo, kuten luterilainen kirkko siitä opettaa, niin hän pääsee ehtoolliselle, mikäli sitoutuu konfirmaatioon, jottei jäisi paitsi sakramentin hyvää vaikutusta.

Millaista rippikouluopetus on Inkerin kirkossa?

– Omassa seurakunnassani opetus kestää melkein seitsemän kuukautta, kokoontumiskertoja on 30. Jokainen kerta kestää 2-3 akateemista tuntia. Samanaikaisesti pyörii kaksi ryhmää, toinen tiistai-iltaisina, toinen päiväsaikaan lauantaisin; se, joka ei päässyt tiistain tunnille, voi tulla lauantaina. Tosin yleensä ryhmät ovat aika vakiintuneet. Myös yksityisopetus on mahdollista.

– Valitettavasti Inkerin kirkossa ei ole yhteisiä, vakiintuneita käytäntöjä. Meidän tulisi luoda normit opetukselle, sillä tarvitsemme yhtenäisiä periaatteita ja raameja sekä myös materiaalia papis-
ton käyttöön.

Millaista rippikouluopetuksen tulisi olla?

– Opetuksen tulisi mahdollisimman yksityiskohtaisesti avata oppia, kirkon teologiaa. Lisäksi sen pitäisi olla myös mielenkiintoa herättävää ja ajankohtaista. Ihmisten tulisi ymmärtää, ettei heille lueta ääneen pelkästään lainauksia katekismuksesta, vaan heille yritetään välittää normeja, sääntöjä ja uskontotuuksia, jotta he voivat käyttää niitä jokapäiväisessä elämässään niin, että ne vaikuttavat siihen.

– On olemassa tietty minimi: konfirmoitavan on tunnettava katekismusta. Tämä on kuitenkin minimum minimorum, sillä hänen on tiedettävä huomattavasti enemmän kuin katekismus sisältää, jotta hän voisi olla täysillä mukana seurakunnan elämässä. Hänen on osattava puolustaa omaa uskoaan, perustaa puolustustaan ja selittää myös itselleen. Juuri tätä rippikouluopetuksessa tarjotaan.

Mitä opetusmateriaaleja pappit käyttävät opetuksessa?

– Tietysti ja ennen kaikkea Raamattua, katekismusta sekä virsikirjaa. Muita kirjoja ja materiaaleja on paljon, samoin kuin havainnollistamisvälineitä. Kun puhumme ehtoollisesta, näytän ehtoollisastioita, alttariliinoja ja kerron kirkkorakennuksesta. Kun puhumme liturgiasta, tutustumme pappien jumalanpalveluspukuihin, myös piispan pukuun.

Pyhän Marian rippikouluohjelmaan sisältyy myös retkiä. Millaisia?

– Meillä on pakolliset retket katoliseen ja ortodoksiseen kirkkoon, joissa keskustelemme pappien kanssa sekä käynti Uskontojen historian museossa, jossa kerron kirkkohistoriasta.

– Minulle on periaatteellisen tärkeää, että rippikoulua käyvä ymmärtää, ettei hän ole tullut luterilaiseen kirkkoon siksi, että muualla olisi asiat huonosti. Rippikoululaisten on tärkeää nähdä ja ymmärtää, että muissakin kirkoissa on vilpittömiä kristittyjä ja eläviä yhteisöjä, mutta he itse ovat nimenomaan luterilaisia. Se on heidän tietoinen ja selkeä valintansa, joka perustuu positiiviseen kokemukseen meidän seurakunnassam-

me. Kun tähtään tähän, niin näen, että ihminen ei katoa konfirmaation jälkeen kirkosta.

Onko Venäjällä muilla kuin luterilaisilla rippikouluopetusta?

– Katolilaiset järjestävät rippikouluopetusta. Myös ortodokseilla on muotoutumassa jotakin vastaavaa – jonkinlainen perehdytyskurssi, katekumenaatti, johon on otettu mallia meiltä. Voi myös olla, että heillä on historiassa ollut sellainen perinne, joka sittemmin on unohdunut ja nyt on uudelleen heräämässä. On sellaisia ortodoksiseurakuntia, joissa perehdyttävä opetus on pitkä ja hyvin laadukas, kestää jopa kaksi vuotta. Esimerkiksi Pyhän Vladimirin ja Pyhän Feodorin katedraaleissa opetus on hyvin perusteellista.

Miten ihmiset saavat tiedon rippikoulusta?

– Tehokkain keino levittää tietoa on henkilökohtainen todistus. Pääsääntöisesti ne, jotka ovat jo käyneet rippikoulun, tuovat kirkkoon omia ystäviään, sukulaisiaan ja tuttaviaan. Pyhässä Mariassa mainostamme lisäksi verkkosivuillamme sekä sosiaalisessa mediassa ja seurakunnan pieneen kuukausilehtiin laitamme kutsun. Kirkossa pidettävissä tilaisuuksissa kerromme rippikoulun tärkeydestä. Noin kaksi kuukautta ennen seuraavan rippikoulun alkua kehotamme ihmisiä ilmoittautumaan alkaviin ryhmiin.

Tänä vuonna suurin osa Pyhän Marian rippikouluopetuksesta nauhoitettiin. Voiko rippikoulun suorittaa ”etäopiskeluna”?

– Meillä on joka vuosi etäopiskelijoita. Viime vuonna esimerkiksi konfirmoitiin yksi ihminen Tsherepovetsista, Vologdan alueelta. Kävin hänen kanssaan kirjeenvaihtoa sähköpostitse. Nyt voin antaa tehtäväksi katsoa nauhoitettuja oppitunteja ja sitten esittää kysymyksiä. Monet tämän vuoden oppilaita, joilla jäi tunteja väliin joko sairauden, työn tai perhesyiden takia katsoivat opetuksen myöhemmin nauhoitettuna.

Mihin sitten tarvitaan varsinaisia rippikoulutunteja?

– Tunteja tarvitaan ensisijaisesti siksi, että olisi mahdollisuus elävään yhteyteen. Eli varsinaiset rippikoulutunnit saavat aikaan sen, mitä kutsun ecclesiola in ecclesia – kirkoksi kirkossa, pieneksi yhteisöksi, jossa ihmiset pitävät yhtä myöhemminkin. Tämä muokkaa seurakuntaa. Ja tietysti elävä kommunikointi rikastaa ihmistä enemmän kuin että hän katsoisi opetukset videolta.

Rippikoulussa ihmiset tottuvat saamaan papilta paljon huomiota. Miten käy rippikoulun jälkeen?

– Konfirmaation jälkeen kehotamme ihmisiä hakeutumaan teologian peruskurssille, joka tarjoaa mahdollisuuden jatkaa opiskelua. Tänä vuonna sitä pidettiin iltaisin kirkollamme. Toiseksi pyrimme integroimaan konfirmoidut seurakuntatyöhön. Jaan jokaiselle konfirmoidulle listan tehtävistä, joita seurakunnassamme on tarjolla ja he saavat valita, mihin lähtevät mukaan. Tämä antaa heille mahdollisuuden osallistua ja sitoutua seurakunnan elämään.

– Meillä on myös rippikoululaisia, jotka käyvät tunneilla 2-3 vuotta sen takia, että sulattelevat tiettyjä asioita ja vasta sitten päättävät tulla konfirmoiduksi. Tehtävämme ei ole konfirmoida ihmisiä heti, kun rippikoulutunnit päättyvät, sillä jotkut tarvitsevat lisäaikaa.

Minkä verran rippikoululaisia jää seurakuntaan konfirmaation jälkeen?

– Vaikea sanoa, meillä Pyhässä Mariassa ehkä noin 60-70 % jää, loppujen käynnit kirkkoon harvenevat huomattavasti. Yleensä näen suurta osaa konfirmoiduista kirkossa jouluna ja pääsiäisenä, mutta mainitut 60-70 % käyvät kirkossa aktiivisesti.

Teksti: Darja Shkurljateva/

Kristiina Paananen

Käännös: Liliann Keskinen

Kuva: Kristiina Paananen

RIPPIKOULU *käynnisti* **PROSESSIN**

Inkerin kirkossa on tavallista, että rippikoululaisten joukossa on jo varttuneempaa väkeä. Harvinaista ei ole sekään, että juuri ennen konfirmaatiota ihminen kastetaan. Pietarilaisella Tatjana Borisovalla molemmat tapahtumat ovat vielä tuoreessa muistissa.



Diakoni Hannu Keskinen kastoi Tatjana Borisovan (oik.) vuosi sitten virolaisessa Jaanin (Johanneksen) seurakunnassa, Pietarissa.

Tatjana Borisova on Pietarin virolaisen Jaanin (Johanneksen) seurakunnan tuoreimpia jäseniä. Hän liittyi seurakuntaan vuosi sitten heti rippikoulun jälkeen. Muutama päivä ennen konfirmaatiota järjestettiin yksityinen kastetilaisuus kahdelle Tatjanalle. Molemmat kastetut ovat käyneet seurakunnassa vuosia, mutta kevät 2016 oli otollinen aika osallistua rippikouluun ja tulla kastetuksi sekä konfirmoiduksi.

Virolaiseen seurakuntaan

Tatjanan isä oli valkovenäläinen, äiti virolainen. Kotikielenä perheessä oli venäjä. Vaikka kotona ei puhuttukaan viroa, niin lapsuuden kesät sukulaisissa Virossa antoivat myös jonkunlaisen virokielen taidon. Pietarissa perhe ei ollut tekemisissä kaupungissa asuneiden virolaisten kanssa, vaikka Pietarissa on aina asunut virolaisia.

– En enää muista, miten kuulin joskus 90-luvulla virolaisesta seurakunnasta. Muistan osallistuneeni johonkin kokoukseen, jossa oli mukana myös Viron konsulaatin edustajia ja jossa pohdittiin, miten järjestää virolaisen seurakunnan toimintaa. Vaikka uskonasiat kiinnostivatkin, niin olin silloin vielä tiiviisti työelämässä, eikä minulla ollut voimia ruveta kulkemaan seurakunnassa. Kun jäin rakennusinsinööriin työstäni eläkkeelle, on ollut enemmän aikaa syventyä uskonasioihin.

Sukulaiset rohkaisivat

Sukulaiset ja perhe olivat jo vuosikausia puhuneet siitä, että Tatjanan pitäisi mennä kasteelle, vaikka muuten he olivat uskonasioiden suhteen välinpitämättömiä. Edes Tatjanan äidillä ei ollut sidettä kirkkoon.

– Koin aina, etten ole siihen valmis, vaikka

oma tyttärenikin meni neljännellä luokalla ystävän-
sä kanssa minun tietämättäni kasteelle Aleksanteri
Nevskin luostariin. Kun tulin illalla kotiin ja kuuli-
n siitä, niin meinasi mennä jalat alta! Se tapahtui
80-luvun puolivälissä.

– Kun sitten vuosien varrella kypsyin ajatukseen
kasteesta ja aloin käydä rippikoulussa, tytär oli vä-
hän huolissaan. Meidän asuinalueellamme oli jossai-
kin vaiheessa käynyt ahkerasti jehovantodistajia ja
tytär pelkäsi, että olen menossa johonkin lahkoon.
Tieto, että kyse on luterilaisesta kirkosta, rauhoitti
hänen mieltään.

Tatjanan ystävät ovat ortodokseja, mutta häntä it-
seään vierailut ortodoksikirkkoon eivät ole vetäneet
sinne syvemmälle.

– Vierastan kirkkojen loistoa ja koreilua, kun ym-
pärrilläni on niin paljon köyhyyttä ja apua tarvitse-
via. Tallinnassa käydessäni olin nähnyt luterilaisia
kirkkoja, jotka olemuksellaan puhuttelivat minua
enemmän.

Rippikoulu käynnisti prosessin

Rippikouluun Tatjana sanoo menneensä sen takia, et-
tä halusi tietää enemmän uskonasioista ja täyttää sen
puutteen, joka hänessä oli maansa neuvostomennei-
syyden takia.

– En voi sanoa, että olisin nyt täysin oppinut ja
ymmärtäisin kaikkea. Prosessi jatkuu. Edelleen
mietin ja ihmettelen esimerkiksi oppia kolminaisuus-
desta; miten Isä, Poika ja Pyhä Henki ovat saman-
aikaisesti Jumalan eri persoonia ja kuitenkin yksi.

– Raamatun lukemisesta pidän todella paljon.
Erityisesti kertomukset Jeesuksen elämästä puhut-
televat, samoin opetuslapset ja alkuseurakunnan
tapahtumat.

Kaste merkitsee Tatjalle Jumalan huolenpitoa.

– Lapsena ja nuorena minua suojelivat vanhem-
pani. Nyt koin, että kaste antaa vanhemmuuden
"korvaavan" suojelun. Jumala on nyt se, joka ym-
märtää ja jonka kanssa voin jakaa kaiken. Rukoilen
paljon toivossa, että Hän kuuntelee ja ymmärtää.

Mielen muuttuminen vie aikaa

– Kun käyn kirkossa, saan siitä rauhan sydämeeni.
Koen aina vetoa kirkkoon ja koetan käydä siellä niin
usein kuin se vain on mahdollista.

– Juuret ovat olleet minulle tärkeitä aina. Nyt,
kun omien sukulaisten määrä Virossa on pienenty-
nyt, on seurakunnasta tullut "omien" korvike. Ihan
kaikkea en vironkielisestä jumalanpalveluksesta
ymmärrä, mutta siitä huolimatta koen olevani oi-
keassa paikassa ja omieni keskellä.

– Aikaisemmin en ottanut Raamattua edes kä-
teen. Neuvostokoulussahan meille opetettiin, että
Jeesus oli pelkkä satuolento. Nyt tiedän, että Jeesus

on totuus. Hänestä on todisteita muuallakin kuin
Raamatussa. Raamattu on nykyään minusta todel-
la mielenkiintoinen kirja. Vielä en ole järjestelmäl-
lisesti lukenut sitä kannesta kanteen, mutta kesällä
haluan yrittää.

Mooseksen vaiheet ovat puhutelleet Tatjanaa ko-
vasti. Mooseksen johdolla Israelin kansa vaelsi erä-
maassa 40 vuotta, jotta kansan ajattelutapa muuttui-
si. Tatjana sanoo, että sama pätee häneen itseensä-
kin; mielen muut-
tuminen vie aikaa.

– Apostolit ja al-
kuseurakunta ovat
minulle hyvä malli,
miten elää uskossa.
Jeesus oli todella
mestarillinen "tar-
tuttaja" ja opettaja.

Tärkeä rukous

Tatjana pohtii kysymystä, onko rippikoulu muuttanut
hänessä itsessään jotakin. Kysymykseen hän toteaa
olevan vaikea vastata.

– En kokenut opetuksen aikana, enkä konfirmaa-
tiossakaan mitään kovin erityistä, puitteet olivat ai-
ka tavalliset, jopa vaatimattomat. Mutta silti ennen
kastetilaisuutta ja konfirmaatiojumalanpalvelusta
olin jännittynyt, ikään kuin tentti olisi ollut edessä.
Vaikea eritellä, mikä muuttui, mutta silti koen, et-
tä elämäni on jotenkin muuttunut. Jos jossakin asi-
assa koen epäonnistumista, niin jälkikäteen näen,
kuinka ne olivatkin omia töppäyksiäni. Tämä tekee
nöyräksi.

– Minulla on
nyt hengellinen
koti. Kun en pää-
se vähän aikaan
kirkkoon uuden
työni takia, niin
tunnen, kuinka
jokin näkymä-
tön vetää kirkon
puoleen, juma-
lanpalvelukseen
ja siellä käy-
vien ihmisten
puoleen.

Ja yksi asia on
tullut Tatjalle erityisen tärkeäksi: Isä meidän -ru-
kous. Sen Tatjana rukoilee nykyään päivittäin.

*Teksti ja kuvat: Liliann Keskinen -
lähetystyöntekijä (SEKL)*

*"Kaste antaa vanhem-
muuden 'korvaavan'
suojelun. Jumala on
nyt se, joka ymmärtää
ja jonka kanssa voin
jakaa kaiken."*

Viron ev.lut. kir-
kon pastori Enn
Salveste toimit-
ti konfirmaati-
on pian Tatjanan
kasteen jälkeen.



Rippikoulutyötä yli 200 vuotta

Rippikoulut levisivät Inkerissä 1780- ja 1790-luvuilla, tiettävästi ensimmäinen pidettiin Tuutarissa 1781. Sitä ennen lukkarit opettivat seurakunnissa kristinoppia, jonka ohessa kansaa opetettiin lukemaan. Lukutaitovaatimus oli kirjattu vuoden 1686 ruotsalaiseen kirkkolakiin, jota Inkerissäkin noudatettiin.

Zachris Cygnaeuksen ollessa Pietarin piispana vuosina 1820–1830 pappeja velvoitettiin pitämään seurakunnissa vuosittain vähintään kaksi viikkoa rippikoulua ja huolehtimaan siitä, että jokainen konfirmoitava – pääosin 14–20-vuotias – sai opetusta kristinopin alkeissa. 1900-luvun alkuun saakka rippikoulu oli ainoa nuorisotyön muoto.

Vallankumouksen jälkeen

Vallankumouksen jälkeen rippikoulujen pitoa vaikeuttivat pappispula ja sisällissota. Vuoden 1918 uskontolaki kielsi uskonnon opettamisen alle 18-vuotiaille. Rippikoulut muutettiin kolmipäiväisiksi ”konfirmaatiovalmistustilaisuuksiksi”, joita ei katsottu uskonnon opettamiseksi. Vuonna 1926 luterilaiset saivat luvan kahden viikon rippikouluihin, joihin sallittiin myös 15-vuotiaiden osallistuminen.

Rippikoulut olivat 1920-luvulla In-



Piispa Aarre Kuukauppi esittelee omaa, Narvassa vuonna 1968 otettua konfirmaatiokuvaansa.

kerissä suosittuja. Opetusta järjestettiin erikseen tytöille ja pojille, mukana oli satoja nuoria. Pastori Eevertti Pärnänen kirjoitti 1922 Suomen kirkon pappisliiton vuosikirjassa IV Tyrön seurakunnasta:

Ensimmäisen kerran esiintyi tämä orkesteri helatorstaina 1920 rippikoululaisten konfirmatsionissa, jolloin seudun venäläiselle asujaimistolle annettiin ennenkuulumatonta kummaa kuultavaksi ja nähtäväksi. Juhlakulku-

eessa 200 henkeen nouseva jono rippikoululapsia marssi pappilan pihalta kirkkoon, orkesteri soittaen ja laulaen: ”nouse kristitty taisteluhun”.

Rippikoulusta oli tullut osa inkeriläistä perinnettä, jolla oli sekä uskonnollista merkitystä että samalla se oli siirtymäriitti aikuisuuteen. Mutta viranomaiset olivat tietoisia rippikoulutyön laajuudesta ja tekivät nuorten keskuudessa uskonnonvastaista työtä, mikä alkoi tuottaa tulosta.



Kirkot suljetaan

Neuvostoliiton uskontopolitiikka kiristi 1930-luvulla. Kirkkoja suljettiin ja pappeja sekä seurakunnanhoitajia rangaistiin mm. rippikouluopetuksesta. Rippikouluja pidettiin seurakuntarajoista välittämättä siellä, missä kirkossa vielä oli mahdollista kokoontua.

Länsi- ja Etelä-Inkerissä koettiin lyhyt suvantovaihe 1942–1943, jolloin alue oli saksalaisten miehittämä. Pastori Juhani Jääskeläinen lähetettiin Suomesta ensin selvittämään inkeriläisten tilannetta Suomeen siirtoa varten ja pian sen jälkeen papin tehtäviin. Avukseen hän sai Suomesta kaksi sotilaspastoria. Yhdessä he jatkoivat kirkollista toimintaa ja pitivät useita rippikouluja – satoja nuoria konfirmoitiin.

Suomeen siirrettyjen inkeriläisten parissa hengellinen työ jatkui. Karanteenileireillä ja sijoituspaikoissa eri puolilla Suomea inkeriläiset osallis-

tuivat seurakunnan toimintaan ja heitä konfirmoitiin. Vuodenvaihteessa 1944–45 sille tuli loppu, kun Suomi palautti inkeriläiset takaisin Neuvostoliittoon.

Seurakunta viriää Petroskoissa

Sodan jälkeen inkeriläisiä houkuteltiin Karjalaan metsätöihin ja vuoden 1949 lopussa heitä asui alueella noin 20 000. Petroskoihin asettuivat myös vankilasta vapautuneet saarnaamiehet – Matti Kukkonen ja Juhana Vaasseli – sekä pastori Paavo Haimi. Virallisesti hengellinen toiminta oli kiellettyä, mutta miehet alkoivat järjestää kodeissa jumalanpalveluksia ja 1950 pidettiin ensimmäinen rippikoulu ja konfirmaatio, johon osallistui nuorten lisäksi aikuisia.

Seurakunnan perustamiselle lupa heltisi vasta loppuvuodesta 1969. Siihen mennessä hengellisestä työstä

vastanneet miehet olivat ehtineet kuolla ja vastuu seurakunnasta jäi vahvoille maallikoille, joista enin osa oli naisia. Heidän pyynnöstään Virostä tuli joskus pappi hoitamaan kirkollisia toimituksia.

Tie Narvaan

Vuonna 1961 Narvassa pidettiin ensimmäinen suomenkielinen jumalanpalvelus. Pian siellä myös vihittiin avioliittoon, kastettiin ja konfirmoitiin inkeriläisiä.

Keltossa asunut **Lempi Laukkonen** (o.s. **Husu**) kertoo omista rippikoulumuistoistaan vuonna 2012 ilmestyneessä Inkerin kirkon juhla kirjassa:

Äiti oli Haapakankaan seurakunnasta, isä Keltosta. Sisaren kanssa kuuntelimme aina kiinnostuneina, kuinka he olivat käyneet rippikoulua ja päässeet ripille. Näiden kertomusten ansiosta odotimme kovasti omaa konfirmaatio-

tamme. Kun olimme 15–16-vuotiaita, muutama äiti kokosi nuortenryhmän. Oppitunnit pidettiin vuorotellen kunkin nuoren kodissa. Saarnaaja Anna-Mari Mehiläinen opetti suomen kielellä. Minulle ne olivat hyvin tärkeitä päiviä, vaikka katekismusta oli vaikea oppia. Raamatun opiskelu kävi helpommin, koska kirja oli meille lapsesta asti tuttu äidin kertomuksista ja radiojumalanpalveluksista. Meillä ei ollut omaa Raamattua. Vain kuuntelimme joitakin tekstejä.

Konfirmoitaviksi menimme Narvaan, Viroom. Vaikka kirkko oli korjatussa rautatien varikkorakennuksessa, se tuntui meistä mitä oikeimmalta kirkolta. Pastori oli ihmeellisen hyvätahainen. Hän puhui suomea virolaisella korostuksella ja yritimme kaikin voimin ymmärtää häntä. Konfirmaatiojumalanpalveluksessa oli hyvin koskettava ilmapiiri.

Äidit ja mummot opettajina

Piispa **Aarre Kuukauppi** näyttää työhuoneessaan olevaa konfirmaatiokuvaansa, joka on otettu Narvassa kesällä 1968. Konfirmaation toimitti virolainen pappi Elmar Kull suomeksi, jota monet konfirmoiduista osasivat sujuvasti.

– Konfirmoidut olivat enimmäkseen kelttolaisia. Vuoden aikana meillä oli vain muutamia oppitunteja. Enimmäkseen vanhemmat lukivat ja opettivat kotona katekismusta. Lisäksi omat saarnaajamme, useimmiten naiset, kävivät muutaman kerran antamassa lisäopetusta. Rippikoulu merkitsi uskon tunnistamista, silloin ei opetus niin korostunut kuin nykyään.

Narvaan menoa varten paikallista sovhoosista tilattiin bussi. Lähtiessä vanhemmat teroittivat, että jos millisi pysäyttää, niin on sanottava olevansa menossa katsomaan Narvan nähtävyyksiä. Vasta matkalla konfirmaatioon rippikoululaiset tapasivat toisensa ryhmänä.

– Meillä oli pikkuisen jäykkyyttä keskenämme. Kaikki katselivat ihmeissään, että ai tuokin on tässä rippikoulussa. Vähän ujosteltiin, erityisesti tytöjä, piispa Kuukauppi nauraa.

Petroskoissa suntiona palveleva **Viktor Huhka** konfirmoitiin samaan ai-



Konfirmaatio
Petroskoissa
26.5.1991. Keskellä
pastori Viktor
Grinevitsh.

Rovasti Jalmari
Laurikkala kon-
firmoitujensa
kanssa vuon-
na 1931 Pyhän
Marian kirkossa,
Pietarissa.

kaan Aarre Kuukaupin kanssa.

– En ole oikeastaan koskaan käynyt rippikoulua, naurahtaa Huhka. – Mummot opettivat meille Isä meidän -rukouksen ja uskontunnustuksen. Meillä piti kotona joka aamu rukoilla, mummo opetti siihen lapsesta asti. Hän myös selitti käskyjä. Kun kasvoinkin, hän ei antanut mennä ulos, ennen kuin olin lukenut jonkin Raamatun tekstin.

Kotona ei konfirmaatiosta puhuttu, Viktor sai tietää siitä vasta Narvassa.

– Mummolle oli suuri tapaus, että hän pystyi valmistamaan minut konfirmaatiota varten. Minä taas en juurikaan ymmärtänyt, mitä se tarkoitti. Lähdin Narvaan kunnioituksesta mummoa kohtaan. Mutta sitten käsitin, että olen käynyt rippikoulun ja sain todistuksen. Konfirmaatio vahvisti, etten ollut turhaan saanut kristillistä opetusta mummolta.

Pushkinista uuteen aikaan

Uusi käänne koitti 1977, jolloin viranomaiset antoivat luvan toiselle inkeriläisseurakunnalle ja kirkon Pushkinista, Leningradista. Seurakunnan ensimmäisen papin, virolaisen Harri Mõtsnikin aikana, vuosina 1977–1980 konfirmoitiin 20–25 henkilöä vuosittain.

Seuraava kirkkoherra, **Tiit Salumäe**, palveli seurakuntaa Virosta käsin ja rippikouluopetusta oli vain lauantaina, päivää ennen konfirmaatiota. Vuonna 1981 seurakunnan palvelukseen tuli **Arvo Survo**, joka pian sai osan opetustehtävistä.



– 1980-luvun loppuvuosina aloitin venäjänkieliset torstaijumalanpalvelukset ja samalla laajennetun raamattu- ja konfirmaatio-opetuksen, johon velvoitin konfirmoitavia tulemaan vähintään kaksi kertaa kuussa. Tarkoituksena oli näin myös juurruttaa heidät seurakuntaan. Tämä osoittautuikin tehokkaaksi malliksi, kestihän nyt opetus syksystä kevääseen, Survo muistelee.

Konfirmoitavien ikähaarukka oli yleensä noin 18–65 vuotta. Nuorempia ei neuvostolain mukaan saanut konfirmoida, mutta käytännössä lakia ei noudatettu. Arvo Survo ei muista, että viranomaiset olisivat kiinnittäneet siihen erityisemmin huomiota.

Perestroikan loppuvuosina ja sitä seuranneessa Inkerin kirkon uudelleen nousussa rippikoulut käynnistyivät heti ja konfirmoitavaksi oli paljon haluk-

kaita. Ensimmäinen pelkästään nuorten konfirmaatio Inkerin kirkon virallisen rekisteröinnin jälkeen järjestettiin Keltokirkossa 1993. Perinne jatkuu ja nykyään eri rovastikunnista tulevat nuoret konfirmoidaan rippileirin päätteeksi elokuussa.

*Teksti: Kristiina Paananen,
Viktor Huhkan haastattelu Anna
Antonenko, suom. Anitta Lepomaa*

LÄHTEET:

*Tanja Paas (toim.) 2012. PUT VERY V
DLINOJU STOLETIJA. Tserkov Ingrii:
400 let istorii,
40 let bez hramov,
4 vehi vozroždenija. Sankt-Peterburg.
Sihvo Jouko, Paaskoski Jyrki
(toim.) 2015. Inkerin kirkon neljä
vuosisataa. SKS, Helsinki.*

Mediakyselyn tuloksia

Inkerin kirkko toteutti tammi-helmikuun vaihteessa mediakyselyn, jossa selvitettiin suomalaisten kokemuksia ja mielipiteitä Inkerin kirkon viestinnästä.

Mediakysely lähetettiin sähköpostitse Suomen ev.lut. kirkon seurakuntien työntekijöille sekä sähköpostinsa ilmoittaneille Inkerin Kirkko-lehden tilaajille, yhteensä 1138 henkilölle. Määräaikaan mennessä vastauksia tuli 423 kappaletta eli 37 %.

Vastaajista 49 % oli seurakuntien työntekijöitä. 24 % ilmoitti olevansa Inkerin kirkon ystäviä, joilla ei ole aktiivista suhdetta Inkerin kirkkoon. 23 % oli seurakuntalaisia, joita kiinnostaa Inkerin kirkon työ. Loput vastaajista olivat mm. seurakuntien pienpiirien vetäjiä, ystävyysseurakuntatoiminnan yhdyshenkilöitä, luottamustoimen haltijoita, järjestöjen työntekijöitä ja Inkerin kirkon vapaaehtoisia tai palkallisia työntekijöitä.

Osallistuneista yli 60-vuotiaita oli 46 %, 51–60-vuotiaita 28 %, 41–50-vuotiaita 17 %, 31–40-vuotiaita 7 %, 21–30-vuotiaita 2 % ja alle 20-vuotiaita 0,2 %. Vastaajista 45 % oli naisia, 55 % miehiä.

Mielikuva kirkosta

Kyselyyn osallistuneista 44 % vastasi tuntevansa Inkerin kirkkoa omasta mielestään melko hyvin. Tasan puolet totesi, ettei tunne kirkkoa kovin hyvin. Suurin osa ilmoitti seuraavansa uutisia, jotta itse tietäisi, mitä kirkossa tapahtuu. Seuraavaksi suosituimmat syyt olivat kuulumisten kertominen omassa seurakunnassa ja rukoileminen Inkerin kirkon puolesta.

Mielikuvat Inkerin kirkosta olivat varsin positiivisia. 39 % pitää Inkerin kirkkoa nykyaikaisena ja Raamattuun sitoutuneena. 28 % näkee kirkon Raamattuun sitoutuneena, mutta vanhoillisena. 27 %:n mielestä Inkerin kirkko on kasvava ja määrätietoinen. 5 % sanoi kirkon olevan mummoutunut ja vanhakantainen. Kuusi henkilöä esitti avoimessa vastauksessa kritiikkiä Inkerin kirkon konservatiivisuudesta ja ahtaudesta.

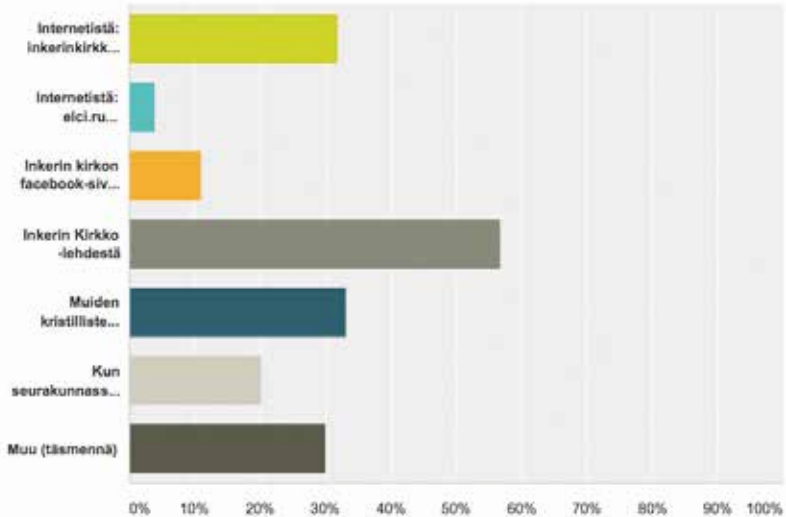
Erilaisia viestintäkanavia

Kun kysyttiin, mistä vastaajat pääsääntöisesti saavat tietonsa Inkerin kirkosta, järjestys oli: 1) Inkerin Kirkko -lehdestä, 2) muista kristillisistä lehdistä, 3) inkerinkirkko.fi -verkkosivulta, 4) jostain muualta (esim. nimikkolähetien kirjeistä), 5) Inkerin kirkosta tulleilta vierailijoilta, 6) Inkerin kirkon Facebook-sivulta.

Kun taas kysyttiin eri viestintäkanavien tärkeysjärjestystä vastaajille, vastaukset jakaantuivat hyvin tasaisesti, mutta

Q1 Mistä pääsääntöisesti saat tietoa Inkerin kirkosta?

Vastattuja: 419 Ohittettuja: 4



erilaisessa järjestyksessä: 1) inkerinkirkko.fi -verkkosivut, 2) Inkerin Kirkko -lehti, 3) vierailevat puhujat, 4) Facebook, 5) elci.ru -verkkosivut.

Viestinnän vahvistamiskeinoja

Suurin osa oli tyytyväisiä nykyiseen viestintään ja 71 % piti sitä itselleen riittävänä tai melkein riittävänä: "Tietoa on saatavilla, jos vain itse etsii", toistui avoimessa osiossa. 18 % totesi saavansa informaatiota liian vähän.

Avoimissa vastauksissa ylitse muiden nousi toive Inkerin kirkon työntekijöiden seurakuntavierailuista Suomeen. Vierailujen todettiin antavan Inkerin kirkon työlle konkreettiset kasvot. Sekä paikalliset työntekijät että suomalaiset lähetit toivotettiin yhtäläillä tervetulleiksi.

Toiseksi eniten vastaajat sanoivat haluavansa kuulla ja lukea uutisia Inkerin kirkosta myös suomalaisen kristillisen median - lehtien ja Radio Dein - kautta. Kolmas useaan kertaan vastauksissa toistunut ehdotus liittyi Inkerin Kirkko-lehteen, jota kyselyyn vastanneet kehottivat markkinoimaan enemmän, erityisesti seurakuntiin.

Toim. huom. IK-lehden näytenumeroita on saatavilla maksutta markkinointitarkoituksiin, esimerkiksi lähetys- ja muihin tilaisuuksiin. *Tiedustelut: Kristiina Paananen, kristiina.paananen@gmail.com, puh. 0400 345 567.*

Kiitämme kaikkia kyselyyn vastanneita vaivannäöstä ja osallistumisesta työmme kehittämiseen!

Inkerin kirkon viestintä



Huomio, erityisesti Pietariin matkustavat!

Tärkeää tietoa rekisteröintiin liittyen:

1.6. – 12.7.2017 Pietariin, Moskovaan, Kazaniin ja Sotshiin matkustavat ulkomaalaiset on rekisteröitävä vuorokauden kuluessa matkakohteeseen saapumisesta. Väliaikainen muutos liittyy jalkapallokisojen turvallisuustoimenpiteisiin. Rekisteröinnistä huolehtii pääsääntöisesti vastaanottava osapuoli (majoittaja). Hotellit ym. majoituslaitokset huolehtivat asiakkaidensa rekisteröinnistä.

Lisätietoja Suomen pääkonsulaatista: www.finland.org.ru

Tilaa Inkerin Kirkko -lehti!

Tule mielenkiintoiselle matkalle Inkerin kirkon tapahtumiin Pietarista Siperiaan, Viron rajalta Muurmanskiin, Pohjois-Ossetiaan, Saratoviin, Baskiriaan ja moniin muihin paikkoihin.

Lehden vuosikerta (4 numeroa) maksaa vuonna 2017 jatkuvana tilauksena 19,95 € Suomeen ja Venäjälle, muihin maihin 25,00 €. Tilaamalla tuet Inkerin kirkon työtä. Postita tämä kuponki osoitteella: Inkerin Kirkko -lehti, Ristikankaankatu 7, 53600 Lappeenranta. Lasku lähetetään myöhemmin.

Tilauksen saaja: _____

Lähiosoite: _____

Postitoimipaikka: _____

☐ Suomenkielinen Inkerin kirkko ☐ Venäjänkielinen Tserkov Ingrii (hinta Suomeen 25,00 €)

Tilauksen maksaja: _____

Lähiosoite: _____

Postitoimipaikka: _____

Haluan laskun sähköpostiosoitteeseeni: _____

INKERIN

KIRKKO

2/102/2017



www.inkerinkirkko.fi

www.elci.ru

Julkaisija

Inkerin evankelis-luterilaisen kirkon
edustusto Suomessa ry

Päätoimittaja: Aarre Kuukauppi

Vastaava toimittaja: Kristiina Paananen

kristiina.paananen@gmail.com

Taitto: Philippe Gueissaz

Kirjapaino:

Rannikon Laatupaino Oy, Vihanti

Painosmäärä: 3000

Lehti ilmestyy neljä kertaa vuodessa:

Maalis-, kesä-, loka- ja joulukuussa.

Toimituksen osoite

Bolshaja Konjushennaja 8

191186 St. Petersburg

lehti.toimitus@inkerinkirkko.fi

Toimituksen postiosoite

Inkerin Kirkko -lehti, PL 189

53101 Lappeenranta

Tilaushinnat

Suomeen ja Venäjälle:

Jatkuva tilaus 19,95 €

Tilauksessa mainittava: 25,00 €

Venäjänkielisen lehden voi tilata
erikseen. Hinnat Venäjän ulkopuolelle
25,00 € Tilauksessa mainittava:
Venäjänkielinen Inkerin Kirkko.

Tilaukset ja osoitteenmuutokset

Inkerin Kirkko -lehti

Ristikankaankatu 7

53600 Lappeenranta

lehti.osoitteet@inkerinkirkko.fi

puh. 045 3540440

Etukansi:

Konfirmaatio Pyhässä Mariassa

tänä keväänä

Kuva Tatjana Andrijevskaia

Централизованной религиозной
организации "Евангелическо-
Лютеранская Церковь Ингрии на
территории России"

Fiktivinen rippikoulu



Rehellisesti sanoen oma kokemukseni rippikoulusta on enemmänkin ”opettavan kielteinen” kuin positiivinen. Konfirmaatio on minulle erityisen tärkeä juuri siksi, että itse saamani konfirmaatio-opetus oli hyvin kaukana siitä, mitä voidaan pitää ihanteena.

On pidettävä mielessä, että vaikka minua ei konfirmoitukaan hurjalla 90-luvulla, kun kirkko oli vasta nousemassa jaloilleen, niin kuitenkin se tapahtui lähes yhtä epävakaan 2000-luvun alussa. Tänä vuonna, 7. heinäkuuta, juhlin konfirmaationi 15-vuotispäivää.

Rippikoulua meillä ei oikeastaan ollut - seurakunnassani väheksyttiin avoimesti konfirmaatio-opetusta. Olen erittäin kiitollinen rovasti **Juha Väliaholle** hänen etäseurakuntakoulustaan, joka monin tavoin kompensoi tunnustuksellisen opetuksen aukkoja. Mutta etäopetus ei ollut riittävää, sillä oletettiin, että perusteellisen ja syvällisen kristinuskon perusasioiden opetuksen tulee tapahtua seurakunnassa. Seurakunta taas ei siihen aikaan juurikaan huolehtinut tunnustuksellisesta identiteetistä, ja konfirmaatio-opetus rajoittui melko pinnalliseen tutustumiseen Lutherin Vähä katekismukseen.

Kun Juha Väliaho konfirmoi minut heinäkuussa 2002 Tsheboksaryn kaupungissa

- vuokra-asunnossa, jossa jumalanpalvelukset pidettiin - en ollut valmis siihen. Kirjaimellisesti. En edes tiennyt, että sinä päivänä on konfirmaationi. Tulin vain jumalanpalvelukseen. Ja tuskinpa tiesin silloin, mitä konfirmaatio merkitsee ja olinko samaa mieltä kaikesta, mitä evankelis-luterilainen kirkko tunnustaa.

Niinpä sen jälkeen minun piti kuroa kiinni kaikki se, mikä oli jäänyt väliin ”fiktiivisen” konfirmaatio-opetuksen vuoksi. Kaikkein tärkeintä konfirmaatioon valmistautumisessa on vanhurskauttamisopin syvyyden tajuaminen, mistä todistaa myös kirkomme hyväksymä konfirmaatiojärjestys. Tämän ymmärsin vasta myöhemmin. Tarkeempaa opetusta armonvälineistä sain, kun aloitin teologian opiskelun.

Olen kuitenkin tästä kokemuksesta kiitollinen Jumalalle. Ollessani opetusvas-
tuussa rippileirillä näen selvästi konfirmaatio-opetuksen tärkeyden ja mitä konfirmoitavien tulisi vähintään tietää teologiasta.

*Teksti: Konstantin Subbotin - Uralin
rovastikunnan lääninrovasti
Suomennos: Anitta Lepomaa*

*Kirjoittaja kuvan oikeassa reunassa nuorten
rippikouluryhmän kanssa Keltossa.*



”Konfirmaatio vaikutti elämääni”

Denis Bulankin on entinen vanki, joka asuu Puolimatkan talossa Novosibirskissä. Viime syksynä diakoni Vjatseslav Ostanin piti Denisille ja toiselle talon asukkaalle, Natashalle, rippikoulua. Kirkkoherra Gennadi Moskalev konfirmoi heidät Novosibirskin seurakunnassa 22.1.2017.

Olen syntynyt ja kasvanut Novosibirskissä. Lähiperheestäni kaikki ovat kuolleet, sisaruksia minulla ei ole. Kävin koulua 5. luokkaan asti, jonka jälkeen asuin lastenkodissa 17-vuotiaaksi saakka. Sitten päätin opiskella puuseppä-kirvesmieheksi, mutta en valmistunut ja minut heitettiin ulos koulusta.

Istuin vankilassa kaksi ja puoli vuotta. Puolimatkan taloon tulin noin viisi vuotta sitten. Sen jälkeen elämäni on vähitellen muuttunut parempaan suuntaan. Rippikoulun kävin, koska halusin enemmän tietoa luterilaisuudesta. Näin, että luterilaiset eivät ole kristittyjä pelkästään sanoissa, vaan myös teoissa. Konfirmaatio vaikutti elämääni - ellei olisi, en istuisi täällä nyt juomassa teetä.

Rippikoulussa minun oli vaikea ymmärtää suhtautumista lähimmäisiin siten, kuin haluaisin, että he suhtautuvat minuun. Kävi myös

ilmi, että monet sellaiset asiat, joita tein aikaisemmin sen syvemmin ajattelemana, ovat syntyä.

Me suunnittelemme, Jumala johtaa. Olen kiitollinen Puolimatkan talolle. Olen saanut toivon toisenlaisesta elämästä. Ei sellaisesta, jota vietin aikaisemmin – join ja nukuin kadulla. Minulle ei saanut antaa rahaa, sillä join ne heti.

Koska kaikki sukulaiseni ovat kuolleet, minulla ei ollut ketään, jolta pyytää apua. Siksi ei ollut myöskään toivoa siitä, että elämäni voisi joskus muuttua. Mutta nyt voin kääntyä Jumalan puoleen Taivaallisena Isänä. Siksi haluan tutustua enemmän kristilliseen uskoon.

*Teksti: Olga ja Vjatseslav Ostanin/
suom. Liliann Keskinen*

Kuva: Markus Aitamäki